

**AGRUPACIÓ ESPORTIVA ROSES
1939-1998**

ÀREA D'IDENTIFICACIÓ

Codi de referència
CAT AMR 12.5

Nivell de descripció
Fons

Títol
Agrupació Esportiva Roses.

Data/dates
ca 1939-1998

Volum i suport
3 ml, 25 unitats d'instal·lació, Paper, fotografia.

ÀREA DE CONTEXT

Nom del(s) productor(s)
Club Deportivo Rosas
Centro de Deportes Rosas
Club Sportiu Roses
Agrupación Deportiva de Rosas
Agrupació Esportiva Roses

Història del(s) productor(s)
La memòria oral diu que el futbol va arribar als carrers i platges de Roses a inicis del segle XX. En aquests primers moments els equips prenen el nom d'un cafè, com per exemple el de ca la Tartera, el del Cafè Badosa o el del Cafè del Modern. Els primers futbolistes vestien camisa blanca, que posteriorment va passar al groc i blau elèctric i el 1939 al blau i el groc tirant a vermellós o butà, sempre amb franges amples i verticals.

El 1912 segons l'Empordà Federal i La Veu de l'Empordà existia l'equip Roses FC, que vestia de blanc. Posteriorment el club es denominà Club Deportivo Rosas i més tard Centro de Deportes Rosas. El 1923, com a Roses FC participa al Campionat de l'Empordà.

El primer president conegut fou Primitiu Salamó Dunjó el 1921. En els inicis existien pocs campionats oficials, per la qual cosa la majoria d'encontres eren amistosos. Com en el cas de l'estiu de 1925 quan es va disputar un partit amb un equip format per membres de l'esquadra anglesa ancorada al Port de Roses. En aquella època els partits de més anomenada se celebraven per la Festa Major contra equips de la talla del Girona CF o la UE Figueres. Els partits en aquella època se celebraven a l'anomenat Camp dels Fossos, en un dels fossars de les Muralles prop del pont del rec d'en Forquilla, on després hi hauria l'Oficina de Correus i Telègrafs i actualment l'Oficina de Turisme.

El 1926 el president era Joan Denclar i el CD Rosas va guanyar el partit de la Festa Major de Peralada contra l'equip local. Aquell mateix any l'equip va passar a jugar al camp del Clot

dels Franquets al Salatar. Amb la col·laboració popular es va fer un tancat perimetral de fusta i d'obra que va patir greus desperfectes per una tramuntanada. El 1929 s'enfrontaren a diversos equips de la comarca: la Penya Erato, Penya Sport i Comerç FC, tots equips de Figueres, i també el FC Sarrià de Ter, Darnius, Jonquera, Llança, Camallera, Armentera, Cabanes, Arenes de Llança, Borrassá, U.E. Estartit i l'equip reserva de la Unió Sportiva Figueres. Es té notícia que l'any 1929 hi hagué un impàs sense junta directiva, però l'activitat futbolística no es va aturar.

Tot i no haver-hi una junta directiva oficial durant els anys 1931 i 1932 un grup de rosincs va tirar endavant l'entitat. Entre aquests s'hi trobaven Josep "Pepet" Serrats, aleshores propietari del Cafè Modern, en Francesc Berta, en Miquel Fort o en Josep "Pitu" Mallol. És aquest moment quan arriben al club personalitats de la història del club com Agustí Buscarons, conegut com en Bolinder, en Jaume Berta, en Baldiri, en Joaquim Marès, els germans Pere i Francisco Rigau, en Pere Bosch, en Joan Ferrer, Quimet de la Tartera, en Juli Marcó, àlies el Barrina, en Josep "Pepito" Romans, conegut com el "Nen", en Manel Donat, Joan Espigolé, Bonaventura Siñol, Salvador Casanovas "Ferrolà", Josep Rubí, en Berta "l'oncle Tatu", en Berta (germà de l'Oliveta), en Ramon Guitart o en Jacint Solà. Els seus partits de gran rivalitat contra el Llançà, l'Escala o el Verges feien saltar gospires. Els partits d'aquella època passaren a celebrar-se al Camp de la Cortina o de l'era (perquè s'hi batia el gra), en un espai cedit per l'Ajuntament, on després s'hi edificarien les cases barates. El Consistori va pagar el material i els propis jugadors feien de paletes i manobres.

En aquella època el club també participava en el campionat provincial de la Lliga Amateur, al grup de l'Empordà, amb equips com l'equip reserva de la U.E. Figueres, el FC Montgri, la US Verges, el FC San Climent, el FC Armentera, el FC Girona B, el Ràcing Club Figueres i el FC Banyoles. Al mateix temps el club continuava jugant les competicions i tornejos d'àmbit comarcal de caire amistós, com per exemple la de 1932 amb la Penya Excelsior, el FC Sant Pere Pescador, l'AC Empordanès de Garriguella, la UE Estudiants i el FC Vilajuïga; i copes organitzades per clubs, com la Copa Primavera de la UE Figueres el 1930; o per la inauguració de noves instal·lacions, com en el cas de l'estrena del nou camp de l'Agullana l'any 1933.

Els desplaçaments es realitzaven en camió, sovint el de la família Rigau, amb vehicles particulars o amb autocars llogats, i fins i tot a peu si el desplaçament no era llunyà. En aquest últim cas, els partits contra el Llançà van éren de gran rivalitat, com el jugat el 1934 al camp de la Cortina que acabà a garrotades. Aquell mateix any, el 5 d'agost, també s'enfrontaren amb l'equip de l'Escala que arribaren a Roses amb el vaixell Ciutat de Palma. Aquell dia va realitzar la sacada d'honor l'alcalde de Barcelona Carles Pi i Sunyer i l'equip local va guanyar 5 a 1. Aquell mateix any també va participar al Torneig Copa Calçats Segarra de la UE Figueres, al qual també s'hi participaria el mes de març de l'any 1936 quan l'equip rosinc va acabar alçant-hi la copa.

El 1932 el club tenia ja un segon equip conegut com a reserva. A la temporada 1933-1934 el Roses va participar en el Campionat Gironí Amateur contra el Bescanó, la UE Figueres B, el Port-Bou, el Cassà, l'Anglés, el Banyoles, l'Olot i el Girona FC B. En aquella mateixa època hi ha constància que el club va ser sol·licitat per jugar un partit amb l'equip titular del Club Olympique Perpignanais fundat l'any 1934. Alguns jugadors destacats d'aquells moments éren en Ramon Marès, en Ramon Guitart, en Pere Pujol "Neni", en Jaume Turró Blanch, en Josep Huguet "Pitu" o en Francesc Peich "avi Silet", entre d'altres.

L'any 1934 participa al Torneig Copa Calçats Segarra que organitzava l'UE Figueres amb la participació d'equips com el Port-Bou, Llança, Port de la Selva, Agullana, Vilatenim i l'Atlètic Club Figueres, La Peña Sport de Figueres i es compte amb jugadors com etc. Al capdavant del club entre 1934 i 1936 hi havia de president el senyor Agustí Buscarons i Antón i de president honorífic el senyor Francisco Berta Ribas.

El 14 de juny del 1936 el setmanari Empordá Federal informava que el Club Deportivo Roses va intervenir en un homenatge als ex-empresonats republicans de la comarca del 6 d'octubre del 1934, disputant un partit davant la UE Girona. Un fet a remarcar per un posicionament tan clar de la directiva de l'entitat. En esclatar la Guerra Civil el 1936 una gran majoria del jovent es va incorporar a files, per la qual cosa l'entitat deuria quedar en stand by.

La represa esportiva acabada la guerra civil es va dur a terme dins del recinte de la Ciutadella, l'anomenat camp de les Muralles, indret on els rosincs no tan sols anaven a compartir les hores d'oci, esport i esbarjo, com ara amb l'Aplec de les sardanes, sinó que també acollia un bon nombre d'horts que ajudaven a subsistir en aquella dura postguerra. L'estat del camp de la Cortina no era el millor després dels bombardejos que havia patit.

El local social estava situat a l'avenida del Caudillo, 32. El futbol es va reprendre el 2 de setembre de 1939 amb el senyor Pere Guitart i Sallés "en Pere de la Jana" com a president, el qual també va ser delegat d'esports de la FET y de las JONS. Sota el seu mandat el Centro de Deportes de Rosas es convertí en l'Agrupación Deportiva Rosas i va passar a adherir-se a la Federació Catalana de Futbol per competir a la segona categoria ordinària de la província de Girona, on hi havia l'Escala, l'Olot, la UE Figueres i el Sant Feliu de Guíxols. Abans de l'inici de cada partit jugadors i públic havien de cantar el Cara el Sol i amb la mà dreta alçada.

A banda del futbol, el club estava habilitat per realitzar altres activitats esportives: natació, ciclisme, escacs i excursionisme. Juntament amb el president Guitart hi havia Esteve Guerra Marés, Andreu Ribas Sala, Joan Espigulé Avellana, Francisco Berta Ribas i Salvi Ferrer Ribas, tots avalats per Pere Sanés Roca i Antoni Portell Denclar.

El primer partit després de la guerra fou el celebrat el 2 de setembre de 1939 per la Festa Major de l'Escala el disputaren Sáez, Yllueca, Buscarons, Donat, Cagot, Gebrat, Siñol, Romans, Guitart, Ferro i Turró. Sembla ser que era un dels partits de la Copa Empòrium, de caràcter amistós, que també comptà amb el Verges, l'Albons, l'Esplais de Castelló d'Empúries i el Belcaire. El torneig va quedar suspès perquè la Federació argumentava que no tenien potestat per organitzar-lo.

Precisament, per la presència de menys clubs que als anys de la II República, que necessitaven del permís del Govern Civil per competir, es complementava la migrada competició oficial amb tornejos amistosos locals. També es va començar a competir la temporada 1942-1943 en el primer Campionat d'"Educación y Descanso" amb el Camallera, l'Escala, l'Albons, el Garriguella, el Sant Pere Pescador i el Figuerenc, equip de reserves de la UE Figueres. La poca estabilitat institucional va portar que la temporada següent, la 1943-1944 no va haver-hi futbol a Roses, per la qual cosa alguns jugadors com en Francisco Rigau, en Joan Donat i en Joan Pérez van anar a jugar a Castelló.

El 1944 amb una nova junta, presidida per Antoni Serra Comas, que seria alcalde de 1948 a 1957, el Roses es va incorporar al Torneig de Primavera, que es jugava després del

provincial. Dividia la província de Girona en dos grups, el d'interior i el de costa. la Junta gestora la formaven el Tresorer en Josep Mallol Simón, Vocals: Pere Rigau Carreras, Andreu Ribas Sala, Joan Compte Puig, Miquel Fort Vigo, Pere Marès Ripoll, en Pere Rigau Escapa com entrenador, el vicepresident Francisco Berta i el Secretari i delegat de natació en Jaume Deulofeu Buscarons, i que va acabar el seu mandat el 1955. En aquell període l'AE Roses va ser campió provincial d'aficionats el 1950 i el 1953, amb Agustí Buscarons d'entrenador. En canvi, la introducció de noves seccions esportives al club l'any 1945 no va resultar exitosa.

Tot i l'èxit provincial, el 1950 perd el Campionat de Catalunya contra el Júnior FC de Sant Cugat del Vallès, campió del provincial de Barcelona, amb victòria 4-1 a Roses i derrota a Sant Cugat 5-1. Sí, la introducció d'un filial que l'any 1951 era la Penya Miramar. El domicili social aquell any va passar a ser al carrer de Sant Elm, 1.

La temporada 1950-1951 el Roses va quedar campió de grup de III Regional i es va enfrontar amb el Sant Pere Pescador a qui guanyar per 6-2. Aquella temporada també va guanyar el Torneig de Primavera. Per la Festa Major de 1951 vindria a Roses l'equip d'aficionats del FC Barcelona, que cauria 2 a 1.. La temporada 1951-1952 va tornar a vèncer el campionat provincial i va tornar a perdre la final del Campionat de Catalunya amb el Júnior FC. En aquella època els desplaçaments es realitzaven amb el microbús "La Rúbia" o bé amb el camió d'en Guerra.

El 1954 el club va organitzar un partit d'homenatge a l'històric jugador i entrenador (i també massatgista, àrbitre...) Agustí Buscarons, de 43 anys, amb la UE Sant Andreu, amb el resultat de 2 a 5. L'any 1955 el mateix Buscarons va succeir com a president accidental a Antoni Serra. L'eufòria d'anys anteriors es va anar rebaixant i entre els anys 1956 al 1959 no hi va haver gaire activitat. Segons Antoni Duñach, "el jovent preferia la novetat del bàsquet que els americans [de la Base del Pení] portaren". Finalment, el nou president va ser el senyor Vicenç Forn i Brunet de 1955 fins el març de 1961, quan. En el seu mandat entraren uns 25 socis que aportaren mil pessetes per cap a fons perdut, entrant altre cop als calendaris de competicions provincials.

Amb el Sr. Pere Gómez i Ramos de president accidental el 14 de maig de 1961 es va convocar una assemblea general extraordinària per escollir nou president, acceptant el carrec el senyor José Díaz Pacheco, militar retirat, que va ser nomenat posteriorment soci Honorífic i medalla de plata al Mérito Deportivo. En aquell moment la seu es va traslladar sobre de l'edifici de la SUF al carrer de la Trinitat i s'inaugurava el nou estadi a l'avinguda Tarragona, gràcies a la col·laboració de professionals de tots els àmbits. Una de les principals fonts d'ingressos des de finals dels cinquanta fou la popular Quina al Cafè Turró, que per exemple, va servir per ampliar el terreny del nou estadi. La junta de Díaz Pacheco va estudiar altre cop vincular-se a activitats esportives alienes al futbol com la natació, un esport que entusiasma el president, que podria realitzar-se a la piscina del Molí Blaude Canyelles Petites, propietat del mateix Díaz Pacheco, i el bàsquet.

Alhora, l'AE Roses realitava actes benèfics com el recapte en benefici dels damnificats per les inundacions de Barcelona (1962), o la col·laboració econòmica per reparar la Sala de la SUF, on també hi tenien l'oficina. És en aquell moment en què l'estadi va passar a anomenar-se José Díaz Pacheco, en agraïment al president, que va fer un donatiu per les obres de la SUF.

A finals dels anys seixanta el club té una bona època esportiva amb els ascensos a Segona Regional la temporada 1966-67, a Primera Regional la 1967-68 i a Preferent la 1968-69. La victòria a Preferent van permetre jugar el Campionat de Catalunya, perdent a les semifinals amb l'AE El Prat. Aquella temporada entraren a la junta personatges com Gerardo Carrión, José Lassus, Gerardo Carrión Moro, José Moyano Izquierdo, Agustí Donat Romañach o Joan Dunjó Danés. L'any següent a la temporada 1969-1970 baixaria de categoria.

En aquells moments s'acordà construir la tribuna i ampliació del bar, que acabava les actuacions començades el 1965 amb la instal·lació de labavos, enllumenat elèctric, estrenat el 6 de juny de 1965 davant del Grenoble FC. Tot plegat pagat amb un avançament realitzat pel president Díaz Pacheco, retornat amb els ingressos dels festivals nocturns artístics i esportius destinats al turisme. També s'hi celebraven els Aplecs de la Sardana organitzats per l'Agrupació Sardanista de Roses i amb la participació de l'AE Roses, que es feia càrrec del 40% de les despeses.

El 1970 va entrar de president el senyor Ramon Fusté i Perulero, per un període de dos anys, acompanyar d'Agustí Donat Romañach. Aquell any es modifiquen els estatuts de l'entitat. L'any 1971 l'equip infantil Sporting de Rosas, passa a pertànyer a l'AE Roses. L'estiu de 1972 la junta directiva va dimitir i es va escollir al senyor Jaume Deulofeu Buscarons nou president, que ocuparia el càrrec dos anys, amb Pere Sanés Ribas i Manel Pou Blanch, de vicepresidents, Joan Dunjó Danés, de secretari, i Enric Badosa Ripoll de tresorer. Aquell any el primer equip jugava a la Primera Regional, jugant i guanyant dos anys seguits la promoció de permanència. El segon equip en aquells moments s'anomenava La Bernadette i jugava a la Tercera Regional. També hi havia futbol formatiu amb el ja anomenat Sporting de Rosas i altres equips alevins que van prendre el nom de la Confraria de Pescadors.

El 1974 la presidència va tornar a recaure a mans de José Díaz Pacheco, que estava acompanyat per Gerardo Carrión Moro, José Moyano Izquierdo, Agustí Donat Romañach, Joan Dunjó Danés, Jaume Minguez Messeguer, Miquel Godo Romañach, Adolfo Romañach Moner, Manuel Montblanch Pérez, Joan Pujol Serra, Antonio Pérez Lorenzo, Antoni Sastre Simón, Modesto Pérez, Ramon Mora, Blas Cardosa, Jaume Guitart Buscató, Pere Marès, Rafael Domínguez Guerrero i Lluís Expósito. La temporada 1975-1976 el primer equip tornaria a jugar i guanyar la promoció de permanència a Primera Regional contra el FC L'Escala.

Al final de la temporada 1975-1976 hi hagueren dos fets destacables. En primer lloc el segon equip, La Bernadette, que subsistia gràcies a les aportacions del seu patrocinador Josep Boix, va passar a gestionar-se directament per l'AE Roses. I en segon lloc, el 6 de juny de 1976 moria als 61 anys el president José Díaz Pacheco, que seria substituït per Agustí Donat i Romañach com a president accidental. A finals del mateix mes, per la Festa de Sant Pere, es va celebrar un torneig a Roses amb els veterans del FC Barcelona, del Girona FC, el Darnius FC i la selecció comarcal de Tercera Regional, que va comptar amb els rosincs Sastre "Xame", Casellas "Xameca" i Danés "Pillo".

El mes de juliol de 1976 va entrar de president el senyor Lluís Expósito Feliu "Masblanch", acompanyat d' Agustí Donat Romañach, Ramon Fusté Perulero, Adolfo Romañach Moner, Joan Dunjó Danés, Jacob Bosma, Josep Mas Martínez, José Coucelo Garcia, entre d'altres. Durant aquelles temporades el club es mantenia tranquil·lament a mitja taula de la Primera Regional fins la temporada 1978-1979 que va acabar amb el descens a Segona Regional. Al final d'aquella temporada la junta directiva va acceptar la proposta del regidor d'Esports de l'Ajuntament de Roses Domingo Cusí perquè l'estadi fos utilitzat d'aparcament, la qual cosa

reportaria uns bons beneficis a l'entitat. El mateix Cusí atorgaria una medalla la temporada 1980-1981 amb l'ascens altre cop a Primera Regional amb Josep Mas d'entrenador.

A la temporada 1981-1982 es va posar en marxa el segon equip del club, que passaria a anomenar-se Roses "B", i el primer equip torna a Segona Regional. La Junta a partir de 1982 va ser presidida per Agustí Donat Romañach. La junta encapçalada per Donat va ser la que va projectar un ambiciós projecte que posés la base al futur del club, el qual estava fonamentat en la construcció d'unes noves instal·lacions per l'AE Roses, amb la col·laboració de l'Ajuntament. Al mateix temps el club comença a explotar el bar de la festa del correbous o les "vaquilles" de Festa Major.

Després d'haver baixat la temporada 1982-1983 a Tercera Regional, el mes d'agost de 1983 l'equip va guanyar el Torneig de Peralada amb el Peralada, el Sant Pere Pescador, i l'Aro. Aquella temporada 1983-1984 va quedar campió de lliga de Tercera Regional, per gol average, davant de l'Escala.

El 1985 es va crear la Penya Blaugrana de Roses, que tot i ser una entitat independent, va col·laborar en la formació d'equips de base i senior. Aquella temporada el club contractaria a Joan Santos "Nitus" com entrenador pel primer equip i coordinador del futbol base rosinc. Aquell any 1985 el club faria un salt qualitatiu amb la inauguració del nou estadi de la carretera del Mas Oliva. El nou estadi comptava amb una tribuna per a 600 persones i un terreny de joc de 100x60 metres. Segons l'alcalde Noguer, aquella era la primera actuació per dotar d'equipaments esportius al municipi.

El partit inaugural, disputat per l'AE Roses, que disputaria aquell any la Primera Regional, i el FC Barcelona "B", que jugava a la Segona Divisió B, va acabar amb un 2 a 2. La celebració amb les autoritats polítiques, federatives i convidats es va realitzar a l'Hotel Modern. Tres dies després, el 18 d'agost, es jugaria un nou partit amb el Girona FC per cloure els actes festius.

En aquella època, les Assemblees de socis i les reunions de Junta es continuaven fent a la Sala de la SUF, on hi havia el local social. Segons Antoni Duñach, ambdues associacions hi havia "hagut sempre una molt estreta relació d'afinitat amb la SUF". Durant els anys 1986 i 1988 el president que va rellevar Donat va ser Ramon Móra Ros. En el seu mandat es va estrenar l'himne de l'AE Roses, amb lletra i música de Chano Montes. La temporada 1988-1989 es va celebrar la primera Setmana Internacional de Futbol, en les categories benjamí, aleví, infantil, juvenil i sènior, entre l'AE Roses, la Penya Blaugrana de Roses, el Carcarese italià i el Dijon francès. Al final d'aquella temporada seria escollit president Joan Pujol Serra.

La temporada 1989-1990 el primer equip continuava a la Primera Regional, el Roses "B" a Segona Regional, i la Penya Blaugrana de Roses a Tercera Regional. En aquells moments el futbol base estava format pels equips juvenil A i B, l'infantil, l'alevi i els benjamins. A banda, la Penya Blaugrana també tenia el seu propi futbol base. Al final d'aquella temporada el president es rellevat del seu càrrec pel vicepresident Manel Sáenz Ripoll.

Aquell any la gent del Club col·labora a les seves hores lliures per instal·lar l'enllumenat del camp annexe de 90x50m, que estava situat darreta la tribuna de l'estadi. A la temporada 1990-1991 el primer equip aconsegueix el seu retorn a Regional Preferent, una categoria on no s'havia jugat des de la 1969-1970. Una llegenda del club seria premiat el 1991 per la Generalitat de Catalunya amb la medalla de l'Esport pel seu foment, difusió, organització i desenvolupament de l'esport.

A l'inici dels nou anys de mandat del president Sáenz, la temporada 1992-1993 s'assoleix l'ascens a Primera Catalana amb en Joan Santos "Nitus" com entrenador, una categoria que mantindrien fins la temporada 1994-1995, quan tornaren a Regional Preferent. Així, la primavera de 1993, amb el segon lloc a la classificació van jugar i guanyar la promoció d'ascens amb el Calafell. L'estiu d'aquell any va néixer el Torneig Internacional Copa de Roses amb la finalitat de generar difusió turística de la vila, així com també l'inici dels camps de futbol d'estiu amb el suport del Patronat Municipal d'Esports.

A partir de la temporada 1995-1996 el primer equip va jugar a la Regional Preferent fins la temporada 1997-1998, quan torna a la Primera Regional. Pel que fa a les instal·lacions, el camp de José Díaz Pacheco, que encara resta dempeus, s'utilitzava cada cop menys. S'aprofitava l'estadi per aparcar i també per a la instal·lació d'algun circ que visitava la població. En la vessant social la junta va potenciar activitats tals com la Quina, el bar de Carnaval, el de les vaquilles, el de la Festa del Mas Mates, el de l'Aplec de les Sardanes, etc.

La temporada 1996-1997 la Penya Blaugrana de Roses va deixar de fer equips per causes econòmiques. En aquells anys l'AE Roses B militava a la Segona Regional. L'estiu següent, el de l'any 1997, el club patiria la seva primera escisió. El coordinador i home fort del futbol base, Quim Buscató, va abandonar l'entitat, i acompanyat d'altres membres de l'estructura, van fundar el Club de Futbol Base Roses. Cal tenir en compte que els nous camps de la Vinyassa estaven construïts, per la qual cosa no haurien de compartir les instal·lacions. La junta de l'AE Roses va acusar el nou club d'una suposada apropiació indeguda de fitxes de jugadors i una intenció lucrativa en la decisió. La delegació provincial de la Federació no va intervenir basant-se en que els equips de benjamins i prebenjamins no necessitaven fitxes.

Dos anys després, l'1 de juliol de 1999 la junta de Manel Sáenz Ripoll va dimitir i va donar entrada a la presidència de Julio Rodríguez, que ocuparia el càrrec fins l'any 2002. Durant el seu mandat el primer equip va acabar ascendint la temporada 2000-2001 altre cop a la Regional Preferent, guanyant-se el dret de jugar la Copa Catalunya 2001-2002, quedant eliminats per la UE Figueres de Pere Gratacós, entrenador del club l'any 1995. Mentrestant l'AE Roses "B" es continuava mantenint a la Segona Regional.

L'estiu de l'any 2002 Julio Rodríguez no es va presentar a la reelecció i l'assemblea va escollir Josep Mas Martínez. Agafava les regnes d'un club amb una situació financera complicada. La primera temporada de Mas al capdavant del club va acabar amb el descens del primer equip a la Primera Territorial, per tornar just l'any següent a la Regional Preferent després de guanyar la promoció d'ascens amb la UE Sant Ildefons de Cornellà de Llobregat. La temporada 2002-2003 tindria el primer equip a Territorial Preferent i el "B" a Primera Territorial. El mateix any se celebraria a Roses la XXII Trobada de futbol benjamí de l'Alt Empordà, amb l'assistència de 700 persones.

Amb el primer equip jugant encara a la Preferent, el 20 de febrer de 2005 la junta va organitzar una trobada amb antics membres de l'entitat amb l'homenatge a Cinto Berta, com a exjugador viu de més edat amb 92 anys, i als vuit expresidents vius i un seguit d'exdirectius. Per a l'ocasió es van reunir 450 persones a la plaça de Frederic Rahola on s'hi va fer una exposició de fotografies antigues.

El 2007 l'Ajuntament de Roses va instal·lar gespa artificial a l'Estadi Municipal, la qual cosa va obligar a jugar mitja temporada els partits als Camps de la Vinyassa, que des del 2006 ja en tenien. L'any 2007-2008 l'equip torna a perdre la categoria de Territorial Preferent a la darrera jornada, tot i ser el cinquè equip menys golejat. La temporada 2009-2010 l'entitat va haver d'eliminar l'equip "B" per qüestions d'equilibri pressupostari i el primer equip va acabar baixant a Segona Territorial.

La temporada 2010-2011 amb l'entrada a la presidència del senyor Sergi López Zunón el primer equip va tornar a a Primera Territorial -a partir d'aleshores Segona Catalana- proclamant-se campió del seu grup i essent el club menys golejat de Catalunya. Com a campió l'equip participa a la Copa de Catalunya 2011-2012, superant la UE Figueres "B" 1-2, eliminant a la UE Olot per 2-1 i caient eliminat a la primera eliminatòria de la segona fase a casa davant de la UE Llagostera UE, equip de Segona Divisió B per 0-2. Aquella temporada acabaria amb el descens a Tercera Catalana, un fet que va provocar l'aposta per gent de la casa i la reducció de la despesa, la qual cosa va donar els seus fruits la temporada 2013-2014 amb l'ascens altre cop a Segona Catalana.

Història arxivística

El fons es trobava en un magatzem sota la tribuna de l'Estadi Municipal sense cap classificació aparent. El treballador del departament d'Esports Lluís Buscató va realitzar yba primera instal·lació en carpetes mantenint l'ordre original. En el moment de l'ingrés a l'AMR es van canviar les unitats d'instal·lació.

Dades sobre l'ingrés

El fons estava conservat sota la tribuna de l'Estadi Municipal al magatzem de l'AE Roses en unes condicions força dolentes. El senyor Lluís Buscató Somoza, que la tardor de l'any 2001 treballava al departament d'Esports de l'Ajuntament va informar a l'AMR sobre la localització i l'estat de la documentació. En un moment indeterminat algun exresponsable de l'entitat va portar un seguit de fotografies. Posteriorment van realitzar una exposició i van donar els plafons de la mateixa.

ÀREA DE CONTINGUT I ESTRUCTURA

Abast i contingut

La classificació reflexada al sistema d'organització és provisional. Per la qual cosa només hi ha els codis de les seccions i no de les sèries documentals. En primer lloc hi ha la documentació de l'acció de govern amb els corresponents llibres d'actes i convocatòries a les assemblees generals del club. En aquest mateix apartat hi ha la sèrie de correspondència, que té forces buits temporals. Així com un projecte d'obres referent al local social que l'AE Roses tenia la SUF i documentació relacionada amb algun homenatge celebrat als anys vuitanta.

Un fet que cal tenir en compte és que la major part del fons és la documentació de caràcter econòmic com ara llibres comptables, però especialment les factures i albarans generats i rebuts per l'entitat. En canvi la documentació de caire esportiu generada pel propi club és escassa, en canvi la documentació rebuda per dels estaments federatius és molt més voluminosa.

Finalment hi ha un recull fotogràfic amb imatges des de l'any 1939 fins als anys vuitanta i unes quantes publicacions de caire esportiu i algun cartell.

Sistema d'organització

A100 Acció de govern i administració interna

- Llibres d'actes.
- Assemblees generals.
- Correspondència.
- Projectes d'obres.
- Protocol.

B100 Gestió dels recursos econòmics

- Llibre de caixa.
- Llibre de cobrament de les quotes de soci.
- Factures i albarans.
- Extractes bancaris.
- Contractes
- Sortejos i quines.

C100 Gestió esportiva

- Expedients de jugadors.
- Fitxes federatives.
- Actes de partits.
- Calendaris de temporada.
- Comunicacions de jugadors sancionats.
- Documentació tècnica.

D100 Fototeca

- Fotografies.

F100 Biblioteca i hemeroteca

- Butlletins i programes informatius de l'AE Roses.
- Retalls de premsa. 1960-1983
- Publicacions. Estatuts del jugador.
- Reglaments.
- Cartells.

Informació sobre avaluació, tria i eliminació

Conservació permanent

Incrementos

Encara que no es preveuen nous ingressos d'aquest fons, tampoc es pot descartar totalment la possibilitat de nous ingressos provinents del club.

ÀREA DE CONDICIONS D'ACCÉS I ÚS

Condicions d'accés

Lliure

Condicions de reproducció

Lliure

Llengües i escriptures dels documents

Predominen català i castellà.

Característiques físiques i requeriments tècnics

Paper, sense requeriments tècnics específics. Hi ha dues unitats d'instal·lació amb documentació que va patir l'acció de l'aigua i té fongs inactius.

Instruments de descripció

Fitxa NODAC

ÀREA DE DOCUMENTACIÓ RELACIONADA

Existència i localització dels originals

Es tracta d'originals.

Existència i localització de reproduccions

No n'hi ha.

Documentació relacionada

Fons de l'Ajuntament de Roses

Bibliografia

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (1)" a *La Veü*, 56, 15.12.1990.

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (2)" a *La Veü*, 57, 15.01.1991.

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (3)" a *La Veü*, 58, 15.02.1991.

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (4)" a *La Veü*, 59, 15.03.1991.

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (5)" a *La Veü*, 60, 15.04.1991.

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (6)" a *La Veü*, 61, 15.05.1991.

Enric Badosa Martimort, "Història del futbol a Roses (7)" a *La Veü*, 62, 15.06.1991.

Lluís Buscató Somoza, *Esport i infraestructures esportives a Roses, de 1900 a 1939. La implantació d'un esport de masses: el futbol (I)*. Inèdit.

Antoni Duñach, *Dades de la història de l'Agrupació Esportiva Roses*, a www.rosesae.com [consulta: 8 d'octubre 2014].

Agustí Buscarons Anton, *Homes i fets de la AE Roses*.

AMR, Centre de Documentació, Història contemporània, Joaquim Prats, *Els camps de l'AE Roses*, ca 1986.

ÀREA DE NOTES

Notes

La història escrita per Antoni Duñach va comptar amb els coneixements orals, escrits i audiovisuals de Miquel Fort Vigo, Enric Badosa Martimort i Joaquim Prats Franisco.

Cal tenir en compte que el quadre de classificació és provisional fins a la ordenació i instal·lació definitiva del fons.

ÀREA DE CONTROL DE LA DESCRIPCIÓ

Autoria i data(es)

AMR, 10 d'octubre de 2014.

Fonts

Les pròpies fonts primàries del fons de l'AE Roses i les obres citades a bibliografia.

Regles o convencions

Norma de Descripció Arxivística de Catalunya (NODAC). Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura. Subdirecció General d'Arxius i Associació d'Arxivers de Catalunya, 2007.